

HARMADIK FEJEZET

„Úgy tartják, az istenek halhatatlanok, ezért tudnak olyan könnyedén gonosz játékokat űzni a halandókkal. Akárcsak, ahogy én játszom a gondolattal, hogy mindez hamarosan megváltozik.”
Xehulan

Martin nyugodtan üldögélt a szikla aljában egy nagyobbfajta kővön. Belső zsebéből elővette utolsó cigijét, és elkeseredetten végigtapogatta. Ha találna is tüzet ezen az átokverte helyen, akkor is órákba telne, míg meggyújthatná az elázott füstöl-nivalót.

Szemébe sütött a nap, ahogy hunyorogva nézte a sziklákon távolodó, lassan felfelé araszoló cicababát.

– Hülye! – állapította meg félhangosan és legyintett hozzá. Pedig csak azt említette meg neki, hogy ha már úgylis itt eszi őket a fene, hát kellemesebben is elüthetnék az időt. A csaj erre felugrott, morgott, fújtatott, és mint egy eszelős elkezdett felfelé mászni a sziklán.

– *Meg kell hagyni, azért formás kis teste van* – gondolta magában, miközben félrefordított fejjel nézett a lány után, aztán megvonta a vállát, és a vizes bagót bedugta a szájába, majd papírostól rágni kezdte. Ismerte a fajtáját. Persze az olcsóbbikból. – *Egy hét éhezés után ez is lejjebb adja.*

A kő nyomta a fenekét, inkább felállt, és a távolodó lány után sétált. – *Ez a bolond még elkeveredik valahol. Beleesik valami szakadékba, aztán húzgálhatja a hulláját maga után. Persze annak is megvan a maga haszna. Akkor már nem fog ellenkezni* – gondolta, és elmosolyodott. – *Aztán, ha a hullamerevség is beállt, keríthetne valahol két kereket. Igen kitűnő talicska válna a csajból.* – most már szélesebben vigyorgott, miközben nézte az előtte ringó csípőt, ahogy eltűnik a szikla túloldalán.

Kiköpte a szájában időközben szétmállott cigit, és kis idő múlva ő is fellépett a meredély szélére. Odafent döbbsen torpant meg. A túloldalon egész kis csoportosulást pillantott meg, majd meghallotta a cicababa velőtrázó sikítását.

– *Látom a talicskaötlet másnak is eszébe jutott* – vont a vállát, miközben fentről nézte a hevenyészett saroglyából kiforduló halottat. – *Bizony kereket itt nehéz szerezni.* – bólogatott megértően. Újra köpött, és megindult lefelé a szöszös és hangjától döbbsen élőképpé merevedő csapat felé.

A két istennő hangtalan és testetlen, visszafojtott civakodásának erejét csak a tenger felől feltámadó szél mutatta, ami

hirtelen jött és meglepő erővel cibálta a parton állók haját és ruháját, teleszórva szemüket a sziklákról lesöpört homokkal és sóval. Beljebb, a hegy gyomrában láthatatlanul elkezdődött valami. Alig észrevehető repedéseken keresztül a föld sötét gyomrából alattomosan szivárogni kezdett felfelé az erő mely mindent a maga képére formál. Izzóvörös, kielégíthetetlen étvágyú, fondorlatos gonosz és perverz szellemmé. A repedések egyre tágultak, ahogy felfelé törekedett. Barlangjáratok és templomnyi csarnokok olvadtak ki a sziklák mélyéből. Mögötte a kihűlt falakon lassan folyt, majd lecsöppent a víz, mintha a hegyek izzadsága lenne. Az időnek itt nem volt jelentősége. A sztalagmitok gyorsan növekedtek, csipkézett oszlopsort építve a földalatti templom két hajója közé, míg a barlangterem nyugati végében forrás bugyogott fel, melynek vizét vörösre festette az oldott vas. Szél süvített keresztül a járatokon, ahogy az izzás a felszínre ért.

A párduc ránézett Kevinre, és egy lusta nyújtózás után csataüvöltést hallatva rávetette magát a férfira.

– Te szánalmas idióta! – visította fülsértő hangon a párduc, miközben a földre döntötte Kevint és hatalmas mancsával irtózatos erejű pofont mért rá.

– *Mi a fene...?* – villan át Crucian-en a gondolat, majd szomorúan konstatálta, hogy a párduc mancsa átsiklott az arcán. Ösztönösen vetődött hátra s közben szemével félig leszabott álkapcsának útját követte a levegőben, melyet tetemes mennyiségű vérfröccsök követett. – Te nem vagy észnél, hülye pi... – akarta mondani hangosan, de szavak helyett állati ordítás hagyta el száját, mely őt magát is meglepte. – *Ez érdekes* – gondolta, – *ha harc, hát legyen harc!* – vidámodott meg, majd a párducot letaszítva magáról talpra ugrott. Sötétvörös vér áztatta ingét, lassan az egész mellkasát beborítva.

– *Mit akarsz Noira?* – kérdezte gondolatban, miközben kissé hátra helyezve súlypontját az állat körül kezdett körözni. Az a földre lapulva készült egy támadásra. Crucian tudta, hogy testvérei, vagy azok teremtményei képesek neki ártani. A sebek csak lassan gyógyulnak és ő csak leplezni tudja azokat... Óvatosnak kellett lennie.

A párduc sárga szemei Crucian tekintetébe mélyedtek, miközben hangja kellemetlenül hidegen és csikorgósan mart a férfi tudatába.

– A hülye ötleteid teljesen tönkre teszik a terveinket! Azonnal hozd vissza azt a másikat, akinek az alakjában parádézol! Grrrr! – toldotta meg egy jól hallhatóan fenyegető morgással a nagymacska.

– Nem! Semmi közöd hozzá, hogy mit csinállok, érted! –

kiáltotta vissza az éterbe. – Ha majd a szétszagotott látványomtól sokkot kapnak ezek a szerencsétlenek, majd kíváncsi leszek, kit fogsz hibáztatni! – s hirtelen hátraszökkent, mert a párduc egy villámgyors mozdulattal utána kapott a mancsával.

A párduc megtorpant és körbepillantott. Pár másodpercig farkasszemet nézett a parton álló döbbsé társasággal.

– Ghrrr! – vicsorgott rájuk egy meggyőzően vérfagyasztó párduchörrenést, majd újra Kevin felé fordult, és mintha rugó pattant volna el a testében, a levegőben úszva a férfi felé vetette magát.

– Nézd meg mit műveltél! Most már biztosan tudják, hogy valami nincs rendben *veled!* Pedig az a férfi lehetett volna a vezetőjük.

– Nem tehetek róla! – válaszolta, majd hirtelen ötlettől vezérelve helyből átugrotta a párducot, majd sebesen a fák felé kezdett futni tetemes vércsíkot húzva maga után. A szemtanúk felé tekintve konstataálta, azok mind egy szálíg megmerevedve tekintették az eseményeket. Rájuk mosolygott, mely a hiányzó álkapocs miatt nem épp a megfelelő hatást váltotta ki... Az erdő fái közé érve köddé vált és eltűnt, akár csak a homokba fröccsent vér és csontmaradványok, valamint a szétszóródott kártyalapok és italkellékek is...

A homokot köpködő és sótól könnyező szemű társaság az artikulálatlan üvöltésre Kevin felé kapta a pillantását. A szőke lány már nem sikított. Lecsukott szemmel elterült a homokon, magas sarkú szandáljai hangtalanul hullottak a lába előtt csendben oszladozó másodtiszt hullájára.

Harry bénultan állt a párduccal birkózó Kevin látványától. Esze ágában sem volt az életét kockáztatva a furcsa viselkedésű férfi segítségére sietni. A párbeszéd, amit hallottak a dulakodók felől...

– Ti is halljátok? – nyögte Harry – Mert ha igen, akkor mi mind napszúrást kaptunk!

A nyirkos, hideg föld szaga és az arcán korzózó sáska ébresztette fel Kevint. Nem nyitotta ki szemeit, nem moccant, tartotta légzéstempóját. – *Elájultam...* – tudatosította magában, majd a környezetét kezdte figyelni. – *Erdei zajok, erős földszag, sáska az arcon, jobb kéz kicsavarodva test alatt, valszeg kifordult a vállam* – vette sorra az ingereket. Lassan, egyesével minden izmát megfeszítette, majd elernyesztette. – *Törés valszeg nincs, de majd kiderül, ha felálltam* – konstataálta, majd kinyitotta a szemét. Ahogy sejtette, egy földbe ásott veremben hevert. Felnézett. Az ég világossága helyett az erdő fáinak koronáját látta meg először, majd a verem szélét tanulmányozta. – *Kb. 4 méter mélyen lehetek,* – gondolta – *fel kéne állnom.* – Majd lassan erőt gyűjtve ülő helyzetbe tornázta magát. Majdnem felkiáltott, mikor megérezte, hogy válla nincs a helyén. – *Franca...*, – s ezzel párhuzamosan megkordult a

gyomra. – *Már egy napja nem ettem* – hasított belé a felismerés, majd gondolkodás nélkül, ép bal kezével még mindig az arcán magát tisztogató sáskát megragadta, s ugyanazon mozdulattal a szájába tömte. Fogai között recsegett az állat váza és Kevin ízlelőbimbóit egy keserű, epeszerű folyadék lepte el, keserédes gondolatokat ébresztve a katonában. – *Csak fehérje...*

Lassan állt fel, félvén egy esetleges törés okozta hirtelen fájdalomtól. – *Megúsztam* – gondolta, majd jobb kezével visszanyúlt a földön, ezeddig alatta heverő töréért. A fájdalom úgy hasított vállába, mintha leszabták volna tőből a karját. Elharapta a kiáltást, de könny szökött a szemébe s az erőlködéstől térdre esett. Egy pillanattal később kitisztult aggyal felismerte: – *ha nem rakom vissza, itt fogok rohadni...*, – majd segélykérően nézett felfelé a verem tetejének irányába. A fák koronája között egy majom (talán csimpánz) vizsgálgatta Kevint, majd a szemkontaktus után az állat hangosan felkiáltott (nevetett?), majd egy másik fára átugorva eltűnt Kevin látómezejéből.

– Bassza meg..., ki is volt az a fickó? – kérdezte csak úgy magától...

A párdúc lusta ügetéssel futott Crucian mögött, majd az erdő szélén megtorpant és megfordult. A csoport felől dögszagot hozott a tengerparti szél és a párdúc szeme résnyire szűkült. Noira csettintett és a párdúc testén ideges remegés futott végig, ahogy az istennő levette róla a bűbájt.

– Tedd a dolgod. – üzenté Noira suttogva az állatnak, amely elindult majd egyre gyorsabban vágatott a parton álló csoport felé.

Harry meglátva a párdúc irányváltoztatását, leplezetlen rémülettel üvöltött a többiekre: – Futás! A sziklára!

– Sziklára? Mászni jobban tud, mint mi! – gyorsan körbepillantva Hanga sem talált más menekülési lehetőséget, így remegő kezekkel-lábakkal elkezdett kapaszkodni felfelé a hegyes köveken. – Esetleg be a vízbe! Vagy valami másik úton... – mondta közben, a meggyőződés legcsekélyebb jele nélkül próbálkozva a sziklamászás kikerülésével.

– Jól tudod, a párdúc fára is tud mászni, nemhogy sziklára, de ha akarsz, elérhetsz, mert másik út csak arra van – válaszolta a fiú, majd kíméletlen mozdulatokkal rángatni kezdte a földön fekvő szőke nőt.

– Hol vagyok? – rebbentek fel a lány pillái, miközben karcsú kézfejével végigsimította a saját homlokát.

– Földrajzra most nincs idő, gyere már! – húzta maga után a lányt, követve Hangát.

A rémülettől hirtelen megnövekedett adrenalin-szint hatására Hanga szinte röpülni kezdett a sziklákon fölfelé. – Mássz, ha élni akarsz! – kiáltotta hátrafordulva a lánynak, amitől aztán megsédült, és kicsúszott a lába. A kipergő homok- és kődarabkák az alatta mászókra hullottak. – Tériszonyom van! – nyögte ki Hanga, amikor már tudott szólni, aztán új lendületet véve feldobta magát a szikla tetejére.

– Akkor ne nézz hátra! – szuszogta Harry, miközben a sziklák között bukdácsolt

felfelé. Csak akkor torpant meg, amikor kapaszkodó kézfeje mellett egy pár szandálba bújtatott, erőteljesen szőrös lábat pillantott meg.

– Mi a fenének kell rám hozni ezt a dögöt? – kérdezte Martin, aki eddig viszonylagos biztonságban figyelte a lenti riadalmat, és meg kell vallani, a párducnak drukkolt. „*Legalább elüti az éhét ez a bestia*” – gondolta egészen addig, amíg azt nem látta, hogy a társaság a szikladomb teteje felé iramodik. Onnantól már kevésbé tetszett neki a kialakult szituáció.

– Futás haver! – Nézett fel Harry a láb tulajdonosára és késlekedés nélkül átugrott az utolsó sziklán, hogy a túloldalon véresre horzsolta karral és szakadt nadrággal ereszkedjen lefelé. – Ááá! Ugorj! – üvöltött fel Harry mert közvetlenül mellette az egyik sziklarésből egy méretes kígyó surrant az ismeretlen férfi szandálos lába felé. A kígyó pikkelyes teste szárazan zizzent a forró kövek között majd eltűnt egy másik repedésben.

– Nem kell egyből menekülni! Egy igazi férfi szembefordul egy ilyen cicával.

– Persze – köpte vissza Harry –, látszik is a dögön, hogy macsókat szokott ebédelni.

Martin a továbbsiető férfi után bámult.

– Az ilyen majmoknak szoktam eladni a rohadt barackot – morogta maga elé.

– Hova jutunk innen? Mi van arrafelé? – kérdezte Hanga, menet közben.

– Én sem tudom, csak nemrég tértem magamhoz. Aztán megláttam a cicababát – állával a durcásan továbbmászó szösz felé bökött –, és átkapaszkodtunk a hegyen. Először szerettem volna meg... ízé... meg-megismerkedni vele, későbbre halasztottam a térképészítést.

Martin lenézett a párducra. A nagymacska figyelmét csak egy pillanatra kötötte le a vászonból kifordult másodtiszt hullája. Felborzolt szőrrel szagolgatta körbe az élettelen testet, de fikarcnyit sem érdekelt. Szeme résnyire szűkült, farkán ideges remegés futott végig, és a vérbő, élő zsákmány után iramodott. Vadászott. Erre teremtették az istenek, és meg akarta szolgálni létezését.

Martinban lassan tudatosult, hogy nem valamelyik természetfilm-csatornát nézi, hanem itt valóságos veszélyben van az élete, és kezdeti jó pozícióját – legtávolabb állt a fenevadtól – Hanga elhaladtával teljesen elvesztette.

– Ööö... azt hiszem, elkísérem egy darabon – ajánlotta a lánynak. – Csak, hogy... uh... biztonságban érezze magát.

– *Jajj, de szar дума!* – gondolta Hanga és vetett egy pillantást a férfira. – *Raadásul nem is viccelt. Ez tök komolyan gondolta, hogy vele fogom biztonságban érezni magam. Na, itt van még egy önbizalom-túltengéses pasi. Csak ez hiányzott...*

– Kísérhet. Ha bírja szusszal. – szólt Hanga, és fellendült a következő szikla tetejére. Onnan nézett megint vissza, felmérni a párduc helyzetét. Nem volt biztató, amit látott. Az állat kecses ugrásokkal egyre közelebb ért. – *Gondolkodni! Gondolkodni! Nyugodt vagyok! Találok megoldást!* – és nagy levegőket véve próbálta magában csillapítani a rátörő pánikot. Koncentrált, és figyelt. A mászók lába alól kigördülő kődarabok juttatták el végül a mentő ötlethez.

– Állj! Álljatok meg! – ordította Hanga – Fogjátok a köveket, és dobáljuk rá, mielőtt a seggünkbe harap! – kiáltotta, és lehajította a keze ügyébe kerülő legközelebbi követ.

– Édes! Ezt nem csak a párduc tudja. Én is harapok. És mindenhová – mondta Martin, és sokat sejtetően kacsintott.

– Hát ez baromi vicces volt. – szólt Hanga ingerülten, és vadul hajigálta a köveket a párducra. – *Ez nem fogja fel, hogy ő van legközelebb a halálhoz. Hogy gondolhat még ilyenkor is... Hülye.* – Jobban tenné, ha inkább maga is segítene! – vetette oda, majd minden erejét bevetve lelökött egy újabb egy szikladarabot.

Harry a szőke lányhoz fordult, aki a kövek között egyensúlyozva, szinte az ölébe pottyant. A virágillat, ami a lány körül gomolygott, egyszerre volt zavaró és izgató.

– Khm... ízé... kiscsillag. Nem láttad, hogy jön az a dög?

– Nos, nyuszikám, hát én láttam, hogy jön ez a tigris, csak elveszítettem az eszményemet.

Harrynek fennakadtak a szemei és fulladozni kezdett az elfojtott röhögéstől, miközben odébb tolta magától a lányt, hogy Hangának segítsen.

– Fekete párduc. És feltehetőleg az eszméletedet veszítetted el... – morogta vissza.

– Jó. Az eszméletemet. És aztán arra ébredtem, hogy... hogy valaki tépi le rólam a ruhát...

– Ez speciel nem igaz! – tiltakozott Martin. – Egyáltalán nem volt szó tépésről. Csak finom vetkőztetésről. És különben is – mosolyodott el –, már azt hittem, hogy halott.

A lány akkorát fúj, hogy ha a párduc közelebb lett volna, talán ijedten retten meg tőle.

Harry két kézzel tolt egy nagyobb szikladarabot és minden dühét belefajította az erőlködésbe.

– Legközelebb otthagylak párduceledelnek kiscsillag – vetette oda a szőke lánynak miközben elégedetten nézte, ahogy a szikladarab a ragadozó felé görög a kövek között.

– Jól van, na... és köszike. Egyébként Bessie vagyok de szólíts csak Baby-nek. A neten is így ismernek. És ez a skype hívóm is. De ugye nem gondolhatjátok komolyan, hogy törött körmökkel lehet sziklát dobálni?! – A többiek tekintete aztán mégis cselekvésre mozdította: kényelmesen, de lábait előnyös pozitúrába igazítva elhelyezkedett az egyik kiszögellésen, elővette retiküljéből a körömrészelőjét, és azzal pöckölgetett le kavicsokat.

A többiek akciója sikerrel járt. A kőzáró hatékonyan megzavarta az állatot, majd egy jól irányzott nagyobb kődarab le is sodorta, 2-3 méterrel lejjebb. A küzdelem tovább folytatódott, viszont a felvillant remény doppingolta az emberek teljesítményét. A következő sikeres találat egy nagyobb kővel koponyát tört. Az állat haláltusája nem sokáig tartott, a kicsavarodott test hamar mozdulatlan maradt.

A csoport lihegve állt, és szintén mozdulatlanul figyelt. Mintha megállt volna az idő.

Aztán hatalmas üdvrivalgásba törtek ki győzelmük felett.

Hypnothé befejezte az álomlátást. Nem volt könnyű elengednie az üde kis lelket, de tudta, sorsára kell hagynia, mert ami a kislánnyal ezek után történni fog, az már nem tartozik rá...

Követve a párduc útvonalát közelebb ment a sziklák felé, és letről figyelte kíváncsian az eseményeket. Nem akart beavatkozni, tudni akarta, mire képesek az emberek. Látva

győzelmüket, széles mosoly hagyta el ajkát.

Noira eközben – távol a harcolóktól – lefektette az arcát a talajra és beszívta a föld szagát. A fűszálak szinte egybeolvadtak a testével. A nonicserje magonca gyors növekedésnek indult és indái szelíden ölelték körbe Noirát. Az istennő a természet lüktetését figyelte. A férfit kereste, akinek alakját Crucian felvette. Kizárta tudatából a túlélőcsapat rémült menekülésének savanyú illatát és a napsütötte parton gyülekező döglegyek zizegését. Noira testetlenül szállt az éterben és ismeretlen rezgéseket figyelt az asztrálsíkon. Zavaros, fájdalmas és rémült rebbenések között Noira megtalálta amit keresett. Kevin szinte nyugodt, elemző gondolatai elváltak a környezettől. – *Szinte túl megfontolt és előrelátó ez a férfi.* – bukkantak elő Noirából az érzések. – *Ennyire nem szabad tudatosnak lenni.* – Noira kicsusszant a folyondárok szalagjából és a gödör felé suhant, amelynek mélyén a kifordult vállú Kevin ült, látszólag békésen pihengetve.

Noira beröppent a férfi mellé a mélybe.

A katona hirtelen felkapta a fejét és mereven előre nézett. – *Nem vagyok egyedül...* – gondolta magában. Ismerte ezt az érzést, amit a gyakorlatlan vadász kelt leendő áldozatában.

Noira belenézett Kevin szemébe, aki tovább vizsgálta a gödör falát és próbált nem egy pontra fókuszálni. Kereste azt a valamit, ami nem hagyta nyugodni.

– Milyen konok... – mosolyodott el a nő a férfi elszánt tekintetét fürkészve. Keze végigsimította Kevin kifücsomodott vállát és a fájdalom enyhült.

– Mi a lószar...!? – kapta el Kevin az érintéstől a vállát, majd arccal a feltételezett irányba fordulva döbbenet tapasztalta, rajta kívül senki sincs a veremben.

Noira felnevetett a férfi szitkozódásán.

– Látod, – súgta a fejében – segíthettem volna, hogy fájdalom nélkül megúszd a ficamot.

– A jó életbe... – mondta Kevin halkán. – Teljesen becsarodok, már hallucinálok is... – s azon kezdett el morfondírozni, hogy az elébb elfogyasztott sáska vajon termelhetett-e bódító kábítószert.

– Micsoda ostoba ötlet – bosszankodott Noira – csak nem hiszed, hogy amit nem látsz az nincs?

– Hé...! – szólt bele a levegőbe, – Van..., van itt valaki? – kérdezte teljes bizonytalanul.

– Ugyan, Kevin. Ha látnál, akkor meg azt hinnéd, hogy hallucinálsz – Noira nevetése a patakcsobogáshoz hasonlított.

– ...szóval nem képzelődöm... – s ezzel a mondatával beismerte önmagának: vagy teljesen megbolondult, vagy olyan

speciális esettel találkozott, amire sohasem készítették fel. – *Egy láthatatlan felderítő...* – szötte tovább saját gondolatát.

– A többiek elmentek a parton a szikladombok felé. Nem jönnek erre. Rájuk hiába vársz – súgta Noira, majd egy intézésére egy fürt banán hullott a gödörbe alaposan fejbe találva Kevint. – Jaj! Annyira sajnálom – húzta el a száját az istennő gúnyosan – keményfejűnek tűntél, nem hittem, hogy fájni fog.

– Hogyaza... – szakadt fel Kevinből a nemtetszés egyik sajátos formája. Banán ellen sem kapott megfelelő kiképzést. Felbőszülve kiáltott bele a levegőbe: – Ha már itt vagy, akkor a gyerekes hülyéskedés helyett inkább segíthetnél kijutni innen...!

– Valóban. Elképzelhető, hogy tudok segíteni rajtad – válaszolt egykedvűen Noira, mintha nem ez lett volna a terve már eredetileg is. – csak nem tudom, mi lenne jó abban neked. Végül is... így is szórakoztató. Te itt csücsülsz a veremben. Én néha bekukkantok... beszélgetünk kicsit. És ha esetleg meghalsz, felfálnak a bogarak meg a kukacok. Ahogy te tetted nemrég azzal a sáskával. Víz és fehérje. Ennyi vagy. Egy ragadozó, akinek csak a teste túlélése a fontos. – Noira Kevin nyaka köré fonta a karjait és gyengéden hozzásimult, úgy suttogott a fülébe – vagy nem csak ennyi? Van benned más is?

– *Ilyen nincs...* – gondolta magában a veterán. Lehunyta szeméit és az ölelő karokra, a lány puha bőr simogatására és az izgató, erotikus női hang susogására összpontosítva igyekezett felmérni vendéglátója helyzetét. – *Így már könnyebb* – gondolta Kevin. Valaha tanult vakharcot, így azon ismereteiből következtethetett a „másik” fizikai felépítésére. Bár logikájának teljesen ellentmondott még mindig az az apró tény, hogy mégis csak egyedül volt a gödörben.

– Valamikor régen más voltál. Látom a gondolataidat, és a falakat, amikkel körbezártad az érzéseidet és velük együtt az erőd egy részét. Azt aki valójában vagy.

– Nem tudom, ki a jó franc vagy, – tört ki a katona – de ahelyett, hogy engem egrecírozol, inkább segíthetnél ezen az összeverődött csapaton. Esetleg túlélni... – ment bele Kevin a felelgetős játékba.

Noira megvonta a vállát és fellibbent a gödör peremére, onnan nézte a férfit, aki ismét nyitott szemmel fürkészte környezetét. Érezte, hogy gödörtársa eltávolodott tőle, ezért hát felállt, körbekémlelt, de még mindig csak a sáros falakat látta maga körül. Csak lassan tudatosult benne, hogy kifordult válla időközben a helyére került, mindenféle egyéb fájdalmas járulékok nélkül. Csodálkozva, kikerekedett szemmel nézett ismét körül.

– Mi is azt akarjuk, hogy életben maradjatok és hazajussatok.

– Mi? Mármint, ti? – kérdezett vissza Kevin automatikusan. – Hogy hogy ti? Te nem egyedi vagy? – kérdezte, majd magában folytatta: – *biztosan mindenkinek van saját láthatatlan védőangyala...*

– Te sem vagy egyedül, miért gondoltad, hogy én egyedül vagyok? – válaszolt hűvösen Noira.

– Nos,... – próbálta rendezni gondolatait a katona s közben a fejét vakargatta, – találkoztam már egy s más érdekes dologgal életemben, de te teljesen új vagy nekem..., talán, ha... – folytatta volna, de a női hang közbevágott.

– Kiviszlek innen, ha elviszed a többieket a hegyi barlangokhoz – súgta az istennő és várakozóan nézett a férfira.

– Hát persze, – válaszolta szarkasztikusan Kevin, – az ugye rögtön az ásatlan kút mellett van a fátlan erdő mögött, ugye? – nézett ismét körbe szavai hatására várva.

Noira elmosolyodott.

– Ne hozz ki a sodromból Kevin! Tudod, hogy hol a barlang bejárata. Emlékezz! – Noira egy pillanatig koncentrált és Kevin tudatában felbukkantak a sosemlátott hegy képei... és a bejárat. Majd az istennő intésére vastag gyökerek kúsztak elő a gödör falából szövevényes hágcsót alkotva önmagukból.

– *Ez hihetetlen...* – gondolta, – *sosem jártam ott, mégis emlékszem..., a barlang...* – s közben észre sem vette, hogy magától megindult a gyökerekbe kapaszkodva a felszín felé.

– Megállapodtunk... suttogta Noira Kevin fülébe, ahogy a férfi feje felbukkant a verem peremén. – és nagyon szomorú lennék, ha nem tartanád be az ígéreted!

Noira gondolataiba egy másik hang tolakodott. Tyrell hangosan énekelve közeledett. Az istennő nagyot lódított Kevinen és Tyrell felé indult, hogy elterelje a férfi útjából.

– Noira, kedves, vágylak éjjel, ajkad édes, mint a méz, mozgásod telve kéjjel, férfinép mind téged néz! – szötte bele énekeibe hamarjában a sorokat Tyrell, mikor meglátta az istennőt. – Talán valami kis titkos csínyet készítesz elő, hogy nem az emberek körül sürgölődsz?

– Ugyan! Az élő élet sosem viccel, sosem mulaszt, és sosem halogat. Ha a természet értené a tréfát, ugyan mi szükségem lenne rád? – nevetett fel Noira és Tyrell elé suhant eltakarva az aljnövényben bukdácsoló Kevint.

– Nem hiszek ám neked! Te is majdnem olyan kópé vagy én. Ha csak egy csigafülnyivel több vidámság szorult volna beléd, még vetélkedhetnénk is, hogy melyikünk tudja jobban

megviccelni a másikat. De hát ti egyszerű istenek leragadtatok a kiábrándító gonoszkodásnál, és nem fejlesztettétek tökélyre a tréfát.

Noira szemében dühös tűz villant Tyrell lekicsinylő megjegyzésére és a férfi feje felett megreccsent egy karvastagságú ág, de nem hullott le. Noira meggondolta magát és belekarolt Tyrellbe.

– Van mit tanulnom tőled. Így igaz. A természet ereje végeláthatatlan, de valami hiányzik belőle. És valamiből néha túl sok van. – Noira csak gondolatban tette hozzá, hogy – *Belőled sok néha félnótás dalospacsirta.*

– Apropó! Melyikötöknek lett elege az emberekből? Látam, hogy egy vadállat majdnem elkapta az egész bandát.

– Ostoba félreértés – legyintett Noira – Hypnothé belepiszkált a varázslatomba és majdnem rosszul sült el a dolog.

– Mindenesetre megúszták – vont a vállát Tyrell –, úgyhogy tovább tart a játék. Kedvem lenne kikémleni, melyikötöknek ki a kedvenc bábuja, és minél több borsot törni az orra alá. És azt hiszem, meg is teszem – vigyorodott el. – Majd meglátjuk, ki fogja túlélni ezt a kis kalandot.

Tyrell megpróbált Noira elméjébe látni, de az istennő elfedte gondolatait.

– Ha jól sejtem, te a férfiakra buksz. Mi lenne, ha Gvarekkel játszanék egy kis „Ki nevet a végeden”-t?

– Gvarek? – Noira egy villanásig az emlékei között kutatott, míg feltűnt egy sírós arcú sápadt vietnami lány képe és Gvarek ahogy eltorzult arccal üvöltözik a rémült nővel. „nem kell a fattyad! Fojtsd vízbe inkább, mint a kutyakölyköket szokás”. Noira gonoszul felnevetett. – Gvareket felölem akár vízbe is fojthatod.

– Vagy volt itt még valami fickó, aki teljesen kikerült a látóterünkből. Valami Kevin. – Fürkészően nézte Noira rezzenéstelen arcát. – Lehetséges, hogy valamelyikünk őt tün-tette ki figyelmével?

Noira szuggerálóan meredt Tyrellre.

– Gondolod? Nekem is úgy tűnt, hogy Hypnothé kedveli. Talán jobban is, mint kéne. Pedig igazán más sem hiányzik csak egy újabb liesonja egy halandóval. Emlékezz csak, hogy volt Lautréamont-tal és Bulgakovval, hogy a szerencsétlen Hunter S. Thompson-ról ne is beszéljek.

– Mindegy, most megyek. Még oly sok a tennivalóm, és oly kevés az időm! Nem is tudom, hogy elég lesz-e rá egy örökkévalóság? – Noirára kacsintott, mint egy balerina piruettezett, és elshant az emberek felé.

– Naaaaaaaa! – visított a szöke. – Engedj el te barom!

Martin a rászegeződő szemrehányó szempillantásoknak engedve eleresztette a cicababa mellét, amit az általános üdvívalgást kihasználva fogdosott meg.

– Nem csináltam semmit – fintorgott – csak örültem, hogy kinyuvadt ez a dög.

Harry a középtermetű, feketehajú férfit (a karakterlapon ilyen fénykép szerepel) nézte, aki a hawaii mintás ingében csak egy szórakozni vágyó turistának látszott. A figyelmét nem kerülte el Martin tapogatózása, és bár a szőke lány egy cseppet sem érdekelte de a férfi sunyisága nem volt az ínyére.

– Hogy menekültetek meg? Hányan voltatok a csónakban és hol vannak a többiek?

– kíváncsiskodott Harry, arra felé pillantgatva, ahonnan Martin és a szőke lány érkezhetett, de néhány furcsán magasba nyúló szikla elvette a kilátást. Csak annyit látott bizonyossággal, hogy a sziklán túl folytatódik a homokos fövény. Ameddig a szem ellát. (az jutott eszembe, hogy az is lehetne majd később, hogy egyszer csak rájönnek, hogy a szigetet nem lehet bejárni. Vagyis nem valóság. Nincs vége, hanem mindig lehet rajta menni valahová. Ettől eléggé ki szoktak készülni :DD)

– Már a hölgygel is közöltem az előbb – mondta, és állával Hanga felé bökött –, hogy nem nagyon emlékszem semmire. Egy kis barnát próbáltam megfűzni, és ahogy ilyenkor szokás, fizettem is neki rendesen a piát. – Ahogy a lányra gondolt, önkéntelenül is megnyalta a szája szélét. – Na, persze magamtól sem vontam meg az italt, így eléggé összefolytak a dolgok. Elég az hozzá, hogy valami recsenést hallottam, meg azt láttam, hogy megdől a hajó. Miközben futottam kifelé, valahol el is hagytam a csajt, pedig most milyen jól jött volna. – Harryre nézett, hátha a férfi tudja miről beszél, de a másik érdektelen tekintetét látva folytatta. – Aztán mikor bemásztam a csónakba, valakire rá is léptem. De tényleg: nem tudom mi a fene történt. A csónak elkezdett hintázni alattam, ahogy a gyomromban a whisky is. Azzal voltam elfoglalva, hogy magamban fogadást kössek, vajon lehányom-e a csónakban ülőket, aztán elájultam.

– A csónakban ülőket? – Hanga kissé megnyomta az utolsó szótag hangsúlyát. – Szóval, hányan voltak abban a csónakban?

– Abban az egyben biztos vagyok, hogy a szőke a csónakban volt, meg én is. Aztán valami debella nő sziluettje is mintha kitakarta volna a holdat. Igen. Ez biztos. Ez valami őrmester lehetett, mert állandóan parancsolgatni akart, hogy evezzek, vagy mi a fene. Na, az evezés, az betett volna a whiskynek... őő... még láttam pár fickót. A lábnyomommal a hátán bizonyára ott volt az a fazon is, akit megtiportam, mikor betámolyogtam a csónakba.

– És mi van a többiekkel? Hol a csónak? És hol vannak a többiek a csónakból? – a mondatok vallatás-szerűen ropogtak. Hangát kezdte már nagyon idegesíteni, hogy nem válaszol egyértelműen a kérdésekre. A szőke fülét is megütötte a keményebb hangnem, fel is kapta a fejét, de Hanga rávillanó tekintete elnémította, mielőtt még szólhatott volna. Grimaszolva, sértődötten elfordult tőlük.

– Mikor magamhoz tértem körülnéztem. Volt pár figura szétszórva a parton. Gondoltam megszolom, hogy élnek-e. Először is, csupán emberbaráti szeretetből a szőket próbáltam elsősegélyben részesíteni. Tudják, volt egy ilyen film is. Izé. Ki kell gombolni a ruhájából, aztán szájba lélegeztetni. Arrébb is húztam, hogy nehogy a többiek rosszra gondoljanak, mikor majd jól szájba... őő... mitis?... lélegeztetem. Szóval aztán magához tért a csaj, és felrohant a dombon, én meg utána. Végül is – megvonta a vállát – megnézhetjük, hátha él még valaki a többi fazon közül.

Harry már nem is figyelt Martin szavaira. A kavicsokon csúszkálva sietett lefelé a

sziklák között. Ő volt az első, aki leért a partra és szeme elé tárult a szörnyű látvány.

Noira, miután Tyrell eltűnt a szeme elől, a part felé indult, hogy lássa Kevin hogyan boldogul. Nem csak a kíváncsiság hajtotta. A part felől érkező szagok kétséget nem hagytak, hogy Noira gyermekeinek bőséges lakomában lesz részük a következő napokban. Egy vöröshangyaboly 12 óra alatt eltünt egy őzet. Egy embert... úgy 14-15 óra alatt. Ha sok a hangya, sok a hangyász. Ha szaporodnak a hangyászok és a gébicsek, szaporodnak a ragadozók. Él és lüktet a természet. Minden szoros kapcsolatban áll valami mással és ember fia meg nem bonthatja a rendet, melyet Noira és gyermekei a szigeten teremtettek.

Harry végignézett a parton, melyen úgy feküdtek az emberi testek, mint a partra vetett delfinek. Ha nem tudta volna, hogy egy hajótörés áldozatai, akár azt is gondolhatta volna, hogy napozó nyaralókról van szó. Bár a csend, melyet csak a le-lecsapó madarak vijjogása tört meg, ellent mondott ennek. Az egyik sirály egy közeli tetem mellkasán állva, unottan csipkedte a szerencsétlen ember arcát.

Harry visszafordult a többiek felé, akik mögötte ereszkedtek le a sziklán. Senkinek sem volt kedve megszólalni, végül James törte meg a hallgatást.

– Szerintetek hány hullára jut egy párduc? Mert itt úgy tűnik, kurva sok köre lesz szükségünk.

– Őcsi! A párducok nem dögevők. Halottak egyáltalán nem érdeklik a ragadozókat. – monda Hanga, és remélte, hogy valóban így is van. Egy kis blöfföléstől sosem riadt meg, ha helyénvalónak gondolta, és most úgy érezte, hogy ráfér a társaságra egy kis lélekerősítés. – De ide majd amúgy sem kő kell, hanem föld. – és mivel úgy tűnt, egyáltalán nem értik miért mondta, hozzátette: – Amivel elföldeljük őket.

Harryn eluralkodott a fásultság.

– Ássunk egy baszott nagy gödröt, hordjuk bele őket, azután feküdjünk melléjük. Úgy sincs túl sok esélyünk, hogy pár napnál tovább húzzuk. Ilyen fazonok mellett mint ezek... – intett a körmét reszelgető Bessie felé aki mellett továbbra is ott állt Martin, láthatóan előzékenyen tartva a kezét, hogy elkapja a szőke lány formás fenekét, amennyiben az esetleg mozgás közben le akarna esni.

James vállat vont és elindult az első hulla felé.

– Szerintem nézzük meg, hogy mit tudunk összeszedni. Ha ezeket partra sodorta, biztos kihoz a víz még egyebet is.

– Ja! – morrant Harry Jamesre – még Tom Hanks is szerzett egy korcsolyát!

– Tényleg! Nyugi már Harry!... – Hanga fellelkesült. – Ki tudja? Hátha találunk egy használható telefont, riasztópisztolyt, vagy valami kütyüt a hajóról, amivel jelet adhatunk magunkról.

Harry értetlenül bámult Hangára miközben hagyta, hogy átjárja a nőből áradó józan optimizmus.

James közben már vagy az ötödik fővenyen fekvő hullát szemlélte, amikor izgatottan felkiáltott, és hadonászva integetni kezdett. Harry és Hanga futva indultak felé,

miközben James letérdelt a sötéthajú férfi mellé, és paskolgatni kezdte az arcát.

Ráhajolt a férfi mellkasára, és hallotta, hogy dobog a szíve. – Él! Tényleg él! – mondta őszinte örömmel Hanga, és rámosolygott Jamesre, aki visszamosolygott, majd elrohant megvizsgálni a következő testet.

– Hahó! Hall minket? Ébredjen fel! Ébredjen, kérem! Hallja? – mondogatta közel hajolva a fekvő férfi füléhez, és közben elkezdte annak egyik tenyerét masszírozni.

A csoport lélegzet visszafojtva figyelt, de nem történt semmi.

– Nézzük meg, hogy nem sérült-e meg valahol, – javasolta Hanga – aztán húzzuk be az árnyékba. Szegénynek egészen összeégette a nap az arcát.

– Ha! – sikkantott a szőke lány és apró, lila lakk hátizsákokskáját lekapva meglengette Hanga felé – egy kis fényvédő alapozó, meg púder és nemsokára nem is fog látszani, hogy milyen csúnyán leégett!

Dermedten figyelték, amint a szőke a tettek mezejére lépve vadul kotorászni kezdett a pénztárca méretű táskában, majd fontoskodó mozdulatokkal a fekvő férfi fölé hajolt. A keze megállt a levegőben és utálkozva bámult a bajuszos arcba.

– Ennek nem adok. Emlékszem rá a hajóról... azt mondta... – a férfi füléhez hajolt és beleszisegett – majd meglátjuk, ki a parazita. Kripli!

Bessie hátrarázta a haját és felállt, majd elsétált a férfi mellől, beleütközve a visszatérő Jamesbe, aki a karján egy döglött nyúlra emlékeztető szőrcomót hozott, amit rögtön a lány kezébe nyomott.

– Mi a szar ez? Undorító! – nyivákolta Bessie, de a következő pillanatban felsikkantott – Kutyus! Kutyuli! Kutyulimutyuli!

James a fejét csóválva nézett a lányra.

– Csak óvatosan vele. Él, de elég betegnek látszik. Szerintem itasd meg és vidd árnyékba.

– Foglalkozhatnánk netán az emberekkel is? Ez is él, de eléggé betegnek látszik – intett Ian felé Harry.

– Én foglalkoznék, – vont vállat James – de valahogy a férfiak sosem vonzottak. Semmi kedvem egy pasast taperolni. Ha sérült a gerince meg sem szabad mozdítani. Itt fog kiszivedni a szerencsétlen, szörnyű kínok között. Még jó, hogy nincs magánál – sóhajtott James, és lopva Hangára nézett, várva a hatást.

– Bah. Jó, akkor majd én. – Hanga megcsóválta a fejét, de nekilátott. Óvatosan kigombolta a férfi ingét. Elöl nem látott rajta semmi sérülésre utaló jelet. Ezután gyorsan végig tapogatta a férfi lábait is.

– Nem találtam rajta semmi törést, de a hátát még nem láttuk. De... hogy is kell oldalra fektetni? Tudjátok! Az a stabil fekvés vagy mi... – Hangának rémlett valami ilyesmi, még az autóvezetői tanfolyamról.

– Stabil oldalfekvésre gondolsz? Fordítsuk oldalra, felsőláb felhúz, felső könyök hajlít, kitámaszt. Fej oldalrafordít, ellenőrizni, hogy a légút átjárható.

Harry meglepetten nézett a fiúra, aki egykedvűen darálta a meghatározást.

– Azért nem lenne jobb először árnyékba vinni? Az előbb a kutyánál tanácsoltad – tette hozzá kajánul.

A két fiú megfogta, és becipelte a férfit az árnyékba. Hanga folytatta a szövegátvitelt. Pár pillanat múlva megjelent Martin is, és még mielőtt bárki egy szót is szólhatott volna, odalépett az eszméletlen férfihez, nyaknál összefogva az ingét felemelte a fejét, majd megrázta, mintha csak egy ötkecskéről akarta volna lerázni a ráragadt földet, aztán mivel mindez kevésnek bizonyult, két hatalmas pofont kevert

le neki. Igaz, hogy ez egyáltalán nem volt valami finom megoldás, viszont hatásos volt.

– Hihhi! Nagy bunkó vagy, de hihi ez nagyon bejött! – vihogott a szőke, és nem titkolt kárörömmel, elálló kisujjakkal tapsikolt hozzá.

– Jajj! Mit csinál?! Na, húzzon innen! – Hanga félrelökte Martint, majd gyengéden meglapogatta a lassan eszmélő, fekvő férfit, és tovább szólógatta – Ébredjen fel! Ébredjen, kérem!

Ian egészen távolról hallotta a nő hangját. Olyannak tűnt mintha egy hatalmas tölcserbe beszélne, mélyen ülő, mégis éles, majd egyre tisztább. Lassan megmozdította végtagjait. A helyzet mit sem változott, még mindig olyan érzése volt, mintha egy több száz kilós test szőrfdeszkának használta volna minden egyes porcikáját. Az éles fény is fájdalmasan szúrta a szemét, amelyet most egészen résnyire szűkített. Kicsit nehézkesen körbenézett, de az első másodpercekben még csak elmosódott alakokat pillantott meg maga körül.

– *Mi is történt?* – merült el gondolataiban, miközben egyre élesebb körvonalat rajzoltak a körülötte lévők. Aztán egyszerre megvilágosodott, minden emlékképe már ott táncolt előtte. Mit sem törődve a többiekkel felült, majd apró sebeit bámulta, amelyet a bokor ejtett, néhány órával ezelőtt, amikor rázuhant. Próbálta összerakni a képkockákat, a végeredmény pedig egy egészen hátborzongató, mégis szórakoztató képregény lett. Nagyot sóhajtott.

– Szóval túléltek. – mondta oda végül a meglepett társaságnak.

– Jól van? Fáj valami? Hogy hívják? Hogy van? Nincs eltörve valami? Fel tud állni? – hirtelen mindenkiből záporozni kezdtek a kérdések a férfihoz.

Ianban csak ekkor tudatosult, hogy akiket maga körül lát, azok nem képzeletének teremtményei, kivételesen húsvér emberek szegezték neki a kérdéseket.

– Hogy? Oh, nem. Azt hiszem, teljesen jól vagyok – válaszolta, bár feje még mindig veszettül fáj. Ezen egy kicsit el is mosolyodott, utazása ugyanis eddig csak komoly fejfájásokat okozott neki.

– Tudnának egy kis vizet adni? – Ian úgy érezte, gyorsan kérdeznie kell valamit, hogy azt higgyék teljes egészében magánál van és nagyjából minden rendben van. Az igazság azonban igen csak ellent mondott ennek az idilli gondolatnak, máris szédülés fogta el.

– Az sajnos nincs, de kókusztejet tudunk adni, nem messze innen van néhány pálma! Fiúk! Tudna valamelyikőtök gyorsan hozni néhányat? – kérdezte Hanga.

– James! Hozunk pár kókuszdiót? Szerintem mindenki éhes. És a kislányt is meg kéne nézni – fordult Harry a barna fiúhoz.

– Én inkább most megyek fosztogatni, amíg még lehet... Ki tudja... Lehet, hogy vannak erre dögevők is. – James, várva a hatást, a szökére nézett, de a lány rá se herderített, elmélyülten tupírozta haját a kistükrében. Harry feje fölött átnézve James elindult a part irányába.

Harry, morogva bár, de egyedül indult a diófák között magasodó pálmák felé. Tulajdonképpen örült, hogy a szikladombnak ezen az oldalán is látott kókuszpálmákat és így nem kellett emberbaráti jóságból kétszer megmászni a kígyóktól (fel-

tehetőleg) hemzsegő dombot. Szamanta állapota nem csak aggasztotta, hanem szinte biztos volt benne, hogy a kislánynak csak órái illetve percei vannak hátra. – *Még szerencse, hogy nincs magánál, így legalább nem tudja, hogy egyedül van. Itt ez vár arra, aki megbetegszik, vagy legyengül* – merengett Harry rosszkedvűen, miközben összeszedett néhány kókuszdiót és visszaindult a többiekhez.

Ian ültében tüzetesebben is körbenézett, nem messze a kis csoportosulástól újabb hangokra lett figyelmes, amelyek egyre erősödni kezdtek.

– Mi a fene? – a férfi több, hozzájuk hasonló embert pillantott meg a parton heverve, akik sokkal rosszabb állapotban voltak, mint megmentői. Mindegyikük jajveszékelt, volt köztük, aki összeroncsolt lábakkal, ordítva a fájdalomtól kúszott feléjük.

– Se...segítenünk kell rajtuk – mondta határozottan, majd ellentmondást nem tűrve felpattant. Alig tett meg néhány lépést, ismét a földön találta magát, a szédülés és a rosszullét elhatalmasodott rajta, kezdte elveszíteni az eszméletét.

– Hallja-e?! Térjen magához! Hahó! – Hanga nagyon óvatosan megrázta.

– Ááááá, azt nem úgy kell – húzta el fitymálva az ajkát Martin. – Úgy kell rázni, mint egy krumpliszákot. Majd megrázom én...

– Eszébe ne jusson! – felpillantva Martinra, Hanga tekintete nem sok jót ígért. Martin egykedvűen megvonta a vállát, aztán a nő a fekvő férfihez hajolt, és megpaskolta az arcát.

– Meg...oda...oda kell mennünk, megsérültek...ott fekszenek.

Hanga megsimogatta a férfi arcát. – Hogy hívják?

– Ian...Ian Edwards vagyok...Ian vagyok, én vagyok az.

– Mondja, hogy menekült meg? Hol a csónakja?

– Miféle csónak? A csónak széttörött...belerángatott a vízbe és ott volt az a sok... az a sok hullá.

– Akkor... hogy jutott ide?

– A víz...a fény.

– Tele van kis sebekkel, meg kék foltokkal.

– Beleestem egy...egy bokorba.

Bessie gúnyosan felkacagott.

– Beleestél? Egy bokorba? Itt?! – mutatott körbe a lány a fövényen, miközben gyűrűin vakítóan szikráztak a üvegdíszek – Olyan kár, hogy nem láttam! Remélem, amikor legközelebb beleesel valakibe... izé... valamibe, akkor én is ott leszek, hogy röhöghessek!

– Hogy beszélhetsz így vele?! – Hanga döbbenetesen nézett a szökére. – *Ennek meg mi baja van? Volt valami köztük a hajón? Vagy... csak szerette volna a kiscsaj?!* – Hanga rendezte arcvonásait, majd megszólalt: – Bessie! Kérlek! Ezt majd később megbeszélitek.

– Mi van csajok? Mindenkinek egyszerre jött meg, vagy csak hiányzik már egy jó hancúr? – kérdezte Martin, majd sokat sejtető pillantással végigmérte Hangát, aztán a szökét.

Bessie, az agyába toluló vértől sötét vörös fejjel keresgélte a megfelelő szavakat, amivel alaposan beszólhatna Martinnak. Eltelt egy kis idő, mire eszébe jutott a frap-páns visszavágás:

– Te baromállat!

– Hagyjátok már abba! – szölt Hanga végül, és felsegítette a félrebeszélő Iant a földről. A szöke vett néhány mély levegőt, és duzzogva nekiesett a kiskutya bundájának az összecukható, úti hajkeféjével.

Kevin a part felé tartott. Már nem volt kedve a terepfelderítéshez. – *Mégiscsak meg kéne nézni azt a barlangot, mielőtt odavezetek egy csapatot...* – gondolta magában, de valami érzés azt súgta neki, hogy ez teljesen felesleges. Mintha éppen most nézte volna át a helyszínt, és tudta volna, hogy minden rendben. – *Bent tüzet rakhatnak, nem áznak el, a bejáratot eltorlaszolhatják, és ami a legfontosabb, semmi nem lakja azt a helyet. Vagy mégis...? A fene vigye el, mi van velem?* – s közben lassan kiért a partra, ahonnan elindult.

Nem lepődött meg nagyon, hogy senkit nem látott. Ahogy körbenézett, azonnal tudta, itt harc folyt nem olyan rég. – *Nocsak,* – gondolta – *lemaradtam valamiről?* – s egyből nyomokat keresett.

A homok, mint nyitott könyv mutatta, mi történt itt pár órája. Valami macskaféle küzdött valakivel... Furcsa... Nincs vér... Megúszták... Valaki befutott az erdőbe, de a nyomok hirtelen eltűntek... Hmm... A macsek megfordult... Valakinek sikerült kókuszot törni... A sziklák felé futottak... Aha! Vér és... döglött macska... Szép, nagydarab... Nocsak! Kövek... Milyen harcias banda... Még túl is élhetjük... Ez meg mi?... Letört műkőröm... Pacsuli illata... Új lábnyomok... Kettő is... Csapattagok... Az egyik kb. 45, a másik 100 kg felett... Még több esély...

A sziklára nézett. Megmozgatta sérült karját, hogy biztos legyen benne, el fogja őt bírni. Még mindig csodálkozott azon, hogy válla a helyére került minden fájdalom nélkül, s a gondolatra, hogy valaki most is láthatatlanul mellette lehet, megborzonzott. – *Vajon elmondjam-e nekik...?* – s megindult a többiek után.

Harry olymód idegesítette a szöke lány folyamatosan pergő hangja, hogy inkább ott hagyta a társaságot és elindult a parti fövényen, megkerülve a részt, ahol a fák egészen a vízparton nőttek. A fűzfára emlékeztető lelógó ágak között átbújva még visszapillantott a többiek felé. James a parton bóklászott és már egy nagyobb kupacnyi holmit gyűjtött össze valami sebtében összekötözött batyuba. Harry nem akart belegondolni, hogy honnan szedte a batyuhoz valót a fiú.

A többiek még mindig a nemrég magához tért férfi körül álldogáltak, kivéve Bessie-t aki valamivel távolabb ült a homokon és dühödten keresett valamit a táskájában. Harry megfordult és átnyomakodott az ágakon. A lelógó indák belekapaszkodtak a pólója anyagába. Harry dühösen rángatta le magáról az ágakat, de azok egyre szívósabbnak bizonyultak. Alig látható apró tüskék martak a bőrébe, égető fájdalmat okozva és egyre több helyen kapaszkodtak a kicsi horgok a ruhájába. Pár perc alatt tűszúrásnyi, vérző sebekkel volt tele mindkét karja és a nyaka, a ruháját pedig sok ezer apró kampó kibogozhatatlan szövevényével tartotta fogva az ismeretlen fa. Harry tanácstalanul álldogált, és rendkívül idétlennek érezte a helyzetet. Ha Bessie meglátja, hogy ittragadt... A fura pasáról nem is beszélve. Annak még a nevét se tudják. (Kiét? zilla) (Martinét valójában nem tudja senki... Tri)(Dehogynem. Hát Martin ☺. Még nem kérdezte meg senki, és a zöccségesnél nem olyan az etikett,

hogy magától bemutatkozzon ☺...Marco) Harry óvatlanul megmozdította a lábát, mire a karjába kapaszkodó tüskék belemartak a bőrébe. Harry érezte, ahogy a mindent elsöprő düh kezd felkúszni a torkán, és az agya vérbe borul.

– AKIBASZOTTKURVAÉLETBE!!!!!!!!!! – üvöltötte a fiú teli torokból.

– Mivan?!? – kapta fel fejét Hanga a hangra, teljesen kizökkenve a kedvesnővér-szerepkörből (amit javító-nevelő szándékkal, kissé eltúlozva demonstrált Martinnak), és elengedte a talpán már biztosan álló Ian vállát.

– Ha jól hallom, az egyik fickónak vége – Martin vigyorgott és bólogatott. – Hál’ Istennek, a szigeten javul a férfi-nő arány. Megnézem, hátha lehet rajta egy jót röhögni.

Ian a földet bámulva hallgatta a férfi megjegyzését, majd szórakozottan megindult az ordítózás irányába. Útközben kicsit szorongva emelte fel tekintetét, majd nagy sóhajjal nyugtázta, hogy a világ ismét visszatért a rendes kerékvágásba. Aki eddig hulla volt, az hulla is maradt és nem hallotta már a halálhörgéseket sem. Léptei ugyan még egy kicsit bizonytalanok voltak, mégis a tőle megszokott határozottsággal folytatta útját a hatalmas, furcsa növény irányába.

Harry agyában nem szűnt a lüktető düh, sőt ha lehet mondani fokozódott, amikor meglátta a közeledő Martin arcán szétterülő vigyort.

– Jé, ez itt egy óriás... de mi is ez? – nézett nagyot Hanga, mert egyszerre volt ismerős is a növény, meg teljesen beazonosíthatatlan is. – Nahát! Mi ez? Azt hiszem... De nem mégsem... a vadrózsafélék családjába tartozó... izé.

– Örülök, hogy tudod a nevét, mert elfelejtett bemutatkozni. Egyszerűen belém-akaszkodott, és kész. – fintorgott Harry.

– Ember! – hahotázott Martin. – Te aztán füvel-fával kikezdesz! Még a bokrok is bomlanak utánad.

Harry gyűlölködve nézett a szemmel láthatóan vidám férfira. Száját összeszorítva szűrte a fogai között: – Te minden bizonnyal biztonságban vagy. Ez a fa kifejezetten a vállalkozó-szemléletű, érdeklődő embereket támadja meg... Neked nem kell agódnod!

– Ez az izé egy hatalmas húsevő növény – mondta Ian nyugodtan, mikor már odaért a többiekhez. – Egy botanikus orvos nevelt ilyeneket nálunk az alagsorban. Gyógyszerkísérletekhez kellett neki.

Ian leguggolt a növény mellé és óvatosan megszagolta azt.

– Igen az is ilyen bűdös volt. Az egyetlen különös dolog az, hogy tized ekkorának kellene lennie. Szép kis tüskék – fordult a fogvatartott férfihoz, majd az arcát kezdte fürkészni.

– Nem zsibbadsz, nem szédülsz, nem nyilall a fejed?

– Nem fáj a fejem, és nem érzek zsibbadás – válaszolt a fiú nyugalmat erőltetve magára, ami néhány pillanat múlva el is illant. – Embertelenül dühös vagyok! – vi-csorgott a tanácstalanul állókra.

– Jóóóólvanna! Le ne harapd má’ a fejünket! Tehetünk mi arról, hogy te belegabalyodtál ezekbe az indákba?! Nem. Viszont segíthetünk kiszabadulni... – nézett farkasszemet Hanga a dührohamtól elvörösödött fejű Harryre. (Tri szólj, ha nem vörös a feje... tőlem lehet más színű is :D :D :D zilla) (vörös, mint atom. :DD Tri)

– Mint mondtam húsevő növény, de az egyetlen szerencséd, az hogy ezek nappal alszanak, és csak éjszaka eszik meg azt, amit addig begyűjtöttek.

Harry utálkozva kapta a pillantását a homokban ülő Bessie felé. – *Ez a hülye liba*

az oka, hogy egyedül elindultam. Ha nem beszélne annyit... akkor, együtt jöttünk volna és most... – Harry vigyorogni kezdett –, most mindenki itt lenne a zöldbe ragadva, mint valami greenpeace-aktivista csoport! – Harry válla már-már rázkódott a röhögéstől de a tüskék figyelmeztetően kapaszkodtak a bőrébe.

James indult feljűk a parton, közben a batyuba kötött holmit ledobta Bessie mellé a fővenyre és futni kezdett. Harry látta, hogy a szőke lány valamit odakiáltott Jamesnek, de a fiú nem fordult vissza.

Bessie érdeklődve fordult a zsák felé. Némi gondolkodás után úgy döntött, aki keres, az talál, és elálló kisujjal turkálni kezdett benne. – Mennyi irat! De minek? Kit érdekelnek az iratok? – hümmögött magában. Ami nem keltette fel érdeklődését, azt elegáns mozdulattal a földre hullajtotta. Egy kis tokból kicsi, ezüst mobiltelefont vett ki felderült arccal, majd műkörme hegyével hihetetlen gyorsan benyomogatta a számokat. Arcán feszültséggel vegyes várakozás tükröződött, amíg a kapcsolásra várt, majd boldog meglepedettség ömlött végig rajta, amikor a vonal túlsó végén beleszólt egy hang:

– Halló, itt Pussy...

– Sziióóóóka, éééédes! Itt Bessie. Kéééépzeld, itt vagyunk egy ééééedibédi kis szigeten, tisztára romantikus, azt sem tudom mi a neve, csak úgy taláalomra találtuk, és velem van egy csomóóóó király pasi, meg van egy baromállat, de ezt most hagyjuk is drágám, csak azt akartam gyorsan megdumcsizni veled, hogy milyen jól áll rajtam az a cuki kis ruci, amit a múltkor kölcsisztem tőled, és hogy kééééépzeld, tuti fitness progi is van itt: sziklamászó tanfolyamon voltam, és biztosítókötél nélkül másztam meg egy kúúúúúú fekete pályás falat, tök egyedül, biza, és csak 2 köröm törött le, a cicás dizájnosból, tudod, amelyiknek két svarovszki van szemnek beragizva, de nem is bánom, mert csak úgy ááááámultak, meg bááááámultak, amikor felértem, látnod kellett volna, édes, aztán meg jött egy vad tigris, tisztára olyan szafari-filing volt, mint a tévében, de megjárta a kis hülye ciculi, netuddmeg, aztáááán most mingyárt jön a velnesssz-kúra, van kókusztejből fürdési lehetőség, és rakok arcomra majd egy kis pakolást is, meg van még az a kis csomi uti trutyi, amit repibe kaptunk a sanel-bulin a múltkor, amikor... halló! Halllóóóó! Ott vagy? – és rázogatni kezdte a mobilt. – Halika! Hallllassz? Lemerültél? Szólj, ha igen! Helóbelóóóó! – aztán a biztonság kedvéért párszor egy köhöz kocogtatta a telefont. – Na nemááááá! Ezzel a kis pöcs telcsivel van valami. Hol lehet itt egy konvektor? Vagy ez elemes? Se kép, se hang. Á, ez szar! – és nagy ívben beledobta a telefont a tengerbe.

James lihegve ért közűk.

– Mondjuk... ezzel a késsel levághatnánk az indákat – kukkantott át James Hanga válla felett, és rávigyorgott a feldűlt Harryre.

– Igen! Én is erre gondoltam, hogy levág... Jézusom! James! (Tudjuk a nevét már?zilla) (Igen ők még a csónakban bemutatkoztak egymásnak. Tri) – hőkölt hátra Hanga, ahogy meglátta a kést. – Honnan van neked ekkora... ilyen iszonyatos késed?! (a szerszám szó jobb lett volna, de cenzúráztam :D :D :D zilla) (pedig egy óóóóóóóriási szerszám jól jönne a sztoriban! :DDD Tri) (Szerintem Martinnak az van.

:D ööö... ezzel a sajátomat szeretném kompenzálni. :D :D :D Marco)

– A parton találtam – nézett James Hangára, majd kaján szemvillanás kíséretében folytatta: – az egyik hullá zsebében volt, de neki már biztos nem kell. A keze is hiányzott. Mindkettő...

Martin egy fél pillantást vetett a gyíklesőre.

– Ezzel a kétpálcás ócskasággal egy szőlőszemet is csak nyiszálva lehetne kettévágni – mondta lefitymálva az éles holmit.

– Igen! Bazári darab – villogtatta meg a fiú a fűrészkeszt a napfényben – de valamire csak jó lesz.

– Csinálj már valamit, mert különben megőrülök! – csikorgatta a fogát Harry, mire a következő pillanatban James ellépett Hanga mögül és nagyot suhintott a késsel a levegőbe.

– Na, azért csak vigyázz! – aggodalmaskodott Hanga, látván a fiú heves mozdulatait. – Le ne vágd Harryt is a megmentése közben! Hallod? Óvatosan!

James nem fordult hátra, csak kaszabolta az ágakat Harry feje felett. Mint az ernyedt polipkarok hullottak le a levágott indák, és a szőke fiú már egy hatalmas kupac tüskés ág rabságában ácsorgott. Igaz, a fához már nem volt kötve.

James nem hagyta abba a fa gyilkolását. Egyre csak vágta és szabdalta a lelógó ágakat, míg a parti fa lombkoronájában zöld alagút nyílt. James elégedetten állt meg az átjáró másik végében, majd eltátotta a száját.

– Azannya!

– Mi a pi... – harapta el a szó végét gyorsan Hanga.

Martin meglepetésében nagyot csuklott.

– Azt hiszem ezen már meg sem kellene lepődnöm. – jegyezte meg Ian gúnyosan.

– Mi az? Mi van ott? – kíváncsiskodott Harry a szűrős gallyak alól.

– Ez... ez meg hogy lehet?! – dadogta Hanga – Nem hiszek a szememnek! Ti is azt látjátok, amit én?! – és óvatosan közelebb merészkedett.

Harry utálkozva nézett utánuk.

– Óriási! Valaki azért segíthetne kimászni ebből a tüskés halomból. Hahó! Mondom valaki... James... segíthetne...